

gasti tolmud ja prüggi ei olnud seemne egga sõma hulkas.

Sest ja mitmest teisest asjast wõis iggaüks näha, et Kembaril wäljaspidine ellu olli korra peal ja targaste seatud. Algga teie teate, et inimeste tunnuks parreminne temma koddusest ellust, kuidas ta omma nelsa seina wahhel ellab ja ommastega teeb. Sest palju majapidamist on lubjatud haudade sarnatsed, et wõraste silma ette ei tulle muud kui head, agga ommaste silmad näewad sedda eennam kurja, mis teiste eest sallaja seisab. Seal küllas olli neid palju, kes Kustawist ja Madlenast nõnda ka arwasid ja räkisid, kes uhkusseks ja au-ahnuksiks nimmetasid kui näggid et nad mõnne ued wiisid ja seadused hakkasid piddama. Tursi Jaak ja Katta nimmetasid sedda sallalikuks ja rummalaks elluks!

Walle! Kembari rahwa koddune ellu olli nissamma auus ja hea. Kulgem lühhidalt. Kustaw ja Madlena ellasid ühhel meel ja selges armastuses. Se on ausa ellu põhhi. Nemmad uskusid teine teist täieste, kegi ei piddanud teise eest middagi sallaja; rõnu ja kurwastust, head ja kurja kandsid mõlemad üheskoos. Kes middagi rummalaste ehk kahjuks teinud, tunnistas teisele ja enne kui wõraste käest nõu küsisid, ollid ikka teine teise nõuandjad. Sellepärast nemmad isse

ja nende ellu ei olnud mitte rahwa suus egga tõusnud neist allati tühjad ehk kurjad kõnne. — Kui Madlena koggemata meest pahhandas, ehk kui Kustaw kord äkkilise melega wihhastas ja kui siis pahha ehk kõwra sõnna räkisid, siis ollid kermes jälle leppima, andeks palluma ja omma süüd tunnistama. Wihha mis süddames petakse, teeb süddant kangeks; leppimine jääb igga tunni ja päwaga rassemaks. Mees otas esite, et naene peab leppimist pakkuma ja palluma, naene mõtleb: eks mees pea esimesse sammule teggema! Selle jures hakkawad pea teine teist kiusama, pilkama, wimaks ueste taplema, et tõeks saab: inimesse wihha ei te mitte, mis hea olleks! — Hallikast tulles wessi wähhä hawal ja tihhamissi, tihhadest tulles merri, merresse on mittu uppinud! Nõnda wihhakandminne ka; esite weikene asji, pärast otsata tülli! — Kustaw ja Madlena ei lastnud mitte päikest leja minna omma wihha üle; kui mitte enne, siis leppisid selsammal õhtul, ei läinud maggama, ilma et tunnistasid: „kule, ma ollen tänna rummalaste teinud; unusta sedda ärra ja anna andeks!“ Eks nad siis piddand nõnda teggema? palusid jo igga õhtu üheskoos: anna andeks meie wõllad ni kui andeks anname omma wõlglastele! — Wadake, nõnda ei wõinud rahhu sidde nende süddamete ümber iales lödiwale minna egga katkeda.